

Sentencja

Artykuł 59 traktatu WE (obecnie, po zmianie art. 49 WE) nie sprzeciwia się przepisom krajowym, takim jak przepisy sporne w postępowaniu przed sądem krajowym w zakresie, w jakim przepisy te uzależniają zwrot podatku dochodowego od osób prawnych pobranego u źródła od dochodów osiągniętych przez podatnika podlegającego ograniczonemu obowiązkowi podatkowemu od przesłanki, aby koszty działalności, których uwzględnienia domaga się ów podatnik, pozostawały w bezpośrednim związku gospodarczym z dochodami osiągniętymi w ramach działalności wykonywanej na terytorium danego państwa członkowskiego, o ile za takie zostaną uznane koszty nierozdzielnie związane z tą działalnością, niezależnie od miejsca lub chwili ich poniesienia. Artykuł ten sprzeciwia się natomiast tym przepisom krajowym w zakresie, w jakim uzależniają one zwrot wspomnianego podatku na rzecz podatnika od przesłanki, aby koszty działalności przekraczały połowę tych dochodów.

(¹) Dz.U. C 273 z 6.11.2004 r.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 15 lutego 2007 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te Brussel — Belgia) — BVBA Management, Training en Consultancy przeciwko Benelux-Merkenbureau

(Sprawa C-239/05) (¹)

(Znaki towarowe — Dyrektywa 89/104/EWG — Wniosek o rejestrację znaku towarowego dla zbioru towarów i usług — Badanie oznaczenia przez właściwy organ — Uwzględnienie wszystkich istotnych okoliczności faktycznych — Kompetencje sądu krajowego rozpoznającego skargę)

(2007/C 82/06)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hof van beroep te Brussel

Strony postępowania przed sądem krajowym

Strona skarżąca: BVBA Management, Training en Consultancy

Strona pozwana: Benelux-Merkenbureau

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Hof van beroep te Brussel — wykładnia art. 3 pierwszej dyrektywy Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. 1989, L 40, str. 1) — Zgłoszenie znaku towarowego „The Kitchen Company” — Badanie znaku przez właściwy organ — Uwzględnienie wszystkich istotnych okoliczności faktycznych — Wyrok w sprawie Koninklijke KPN Nederland

Sentencja

Wykładni pierwszej dyrektywy Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych należy dokonywać w ten sposób, że:

- właściwy organ, odmawiając rejestracji znaku towarowego, zobowiązany jest do podania w swej decyzji wniosków, do jakich doszedł w odniesieniu do każdego z towarów lub każdej z usług objętych zgłoszeniem, niezależnie od tego, w jaki sposób zgłoszenie to zostało sformułowane. Jednakże w przypadku, gdy ta sama podstawa odmowy rejestracji podnoszona jest wobec kategorii lub grupy towarów lub usług, właściwy organ może ograniczyć się do ogólnego uzasadnienia dotyczącego wszystkich rozpatrywanych towarów lub usług;
- nie stoi ona na przeszkodzie stosowaniu przepisów krajowych, które uniemożliwiają sądowi rozpoznającemu skargę na decyzję właściwego organu orzekanie co do charakteru odróżniającego znaku towarowego odrębnie dla każdego z towarów i każdej z usług objętych zgłoszeniem w przypadku, gdy ani decyzja, ani zgłoszenie nie dotyczą kategorii towarów lub usług albo towarów lub usług rozważanych odrębnie;
- nie stoi ona na przeszkodzie stosowaniu przepisów krajowych, które uniemożliwiają sądowi rozpoznającemu skargę na decyzję właściwego organu uwzględnienie okoliczności faktycznych, które zasły po wydaniu tej decyzji.

(¹) Dz.U. C 217 z 3.9.2005.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 1 lutego 2007 r. — José María Sisón przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-266/05 P) (¹)

(Odwołanie — Dostęp do dokumentów instytucji — Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 — Wyjątki — Interes publiczny — Bezpieczeństwo publiczne — Stosunki międzynarodowe — Dokumenty będące podstawą decyzji Komisji wprowadzającej środki restrykcyjne skierowane przeciwko niektórym osobom, mające na celu zwalczanie terroryzmu — Dokumenty niejawnne — Odmowa dostępu — Odmowa podania nazwy państwa, od którego pochodzą niektóre z tych dokumentów)

(2007/C 82/07)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: José María Sisón (przedstawiciel: J. Fermon, adwokat)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Bauer i E. Finnegan, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) z dnia 26 kwietnia 2005 r. w sprawach połączonych T-110/03, T-150/03 i T-405/03 Sisón przeciwko Radzie, którym Sąd częściowo oddalił, a częściowo odrzucił skargi o stwierdzenie nieważności decyzji Rady odmawiających wnoszącemu odwołanie dostępu do niektórych dokumentów, na podstawie których Rada wydała decyzję 2002/848/WE wykonującą art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu i uchylającą decyzję 2002/460/WE (Dz.U. L 295, str. 12).

Sentencja

- 1) *Odwołanie zostaje w części odrzucone jako niedopuszczalne, w części oddalone jako bezzasadne.*
- 2) *J. M. Sisón zostaje obciążony kosztami postępowania.*

(¹) Dz.U. C 243 z 1.10.2005.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 15 lutego 2007 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Areios Pagos — Grecja) — Athinaiki Chartopoïa AE przeciwko L. Panagiotidisowi i in.

(Sprawa C-270/05) (¹)

(Zwolnienia grupowe — Dyrektywa Rady 98/59/WE — Artykuł 1 ust. 1 lit. a) — Zakończenie działalności przedsiębiorstwa spowodowane wolą pracodawcy — Pojęcie „przedsiębiorstwa”)

(2007/C 82/08)

Język postępowania: grecki

Sąd krajowy

Areios Pagos

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Athinaiki Chartopoïa AE

Strona pozwana: L. Panagiotidis i in.

Interwenient: Geniki Synomospondia Ergaton Elládas (GSEE)

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Areios Pagos — Wykładnia art. 1 ust. 2 lit. d) dyrektywy Rady

75/129/EWG z dnia 17 lutego 1975 r. (Dz.U. L 48, str. 29), art. 2 ust. 4 dyrektywy Rady 92/56/EWG z dnia 24 czerwca 1992 r. (Dz.U. L 245, str. 3) i art. 4 ust. 4 dyrektywy Rady 98/59/WE z dnia 20 lipca 1998 r. (Dz.U. L 225, str. 16) w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do zwolnień grupowych — Obowiązek pracodawcy informowania przedstawicieli pracowników i konsultowania się z nimi — Zakres odstępstw od warunków zwolnień w przypadku zaprzestania działalności przedsiębiorstwa w wyniku orzeczenia sądowego

Sentencja

Wykładni dyrektywy Rady 98/59/WE z dnia 20 lipca 1998 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do zwolnień grupowych, a w szczególności jej art. 1 ust. 1 lit. a), należy dokonywać w ten sposób, że jednostka produkcyjna taka jak rozpatrywana w postępowaniu przed sądem krajowym wchodzi w zakres pojęcia „przedsiębiorstwo” dla potrzeb stosowania tej dyrektywy.

(¹) Dz.U. C 217 z 3.9.2005 r.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 15 lutego 2007 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Efeteio Patron — Grecja) — E. Lechouritou, V. Karkoulas, G. Pavlopoulos, P. Brátsikas, D. Sotiropoulos, G. Dimopoulos przeciwko Dimosio tis Omospondiakis Demokratias tis Germanias

(Sprawa C-292/05) (¹)

(Konwencja brukselska — Artykuł 1 akapit pierwszy zdanie pierwsze — Zakres stosowania — Sprawy cywilne i handlowe — Pojęcie — Powództwo o odszkodowanie wniesione przez spadkobierców ofiar masakr wojennych w umawiającym się państwie przeciwko innemu umawiającemu się państwu w związku z działaniami jego sił zbrojnych)

(2007/C 82/09)

Język postępowania: grecki

Sąd krajowy

Efeteio Patron

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: E. Lechouritou, V. Karkoulas, G. Pavlopoulos, P. Brátsikas, D. Sotiropoulos, G. Dimopoulos

Strona pozwana: Dimosio tis Omospondiakis Demokratias tis Germanias